
EERE ZIJ GOD!

*Eere zij God in de hoogste hemelen,
vrede op aarde en in de menschen een
welbehagen.*

LUK. 2 : 14.

Gods engelen dalen neder in Bethlehems velden en ze zingen elkander, ze zingen den mensch, ze zingen hun God toe!

En, luister, het eerste, wat hun daarbij over de lippen komt, is een *Gloria in excelsis*, een „Eere zij God in de hoogste hemelen!” Opmerkelijk! Datgene, waar wij op het Kerstfeest het *laatst* aan toekomen, is bij hen het *eerst*. Wij zouden allen, eerst van dat „kindeke”, en van dien „zaalgen nacht,” en van die „herders,” en van die „kribbe,” en van die „aanminnige moedermaagd” zijn gaan spreken; bij ons zou het gevoel, het aandoenlijke, het wegsleepende van het schoon tafereel op den voorgrond hebben gestaan; en dan, ja, van achteren, het allerlaatst, als om een besluit te vinden, zouden we óók nog van een „Eere zij God!” hebben gezongen. Maar die heilige engelen doen vlak andersom. Bij hen is het „God eerst!”; ook op het Kerstfeest; de kribbe, de windselen, het Kindeke, dat alles komt eerst daarna!

En dat konden die engelen niet anders! Want ze staan altijd voor Gods troon dag en nacht. Ze zijn niet als wij, die soms even met moeite de ziel voor Godes heilig aanschijn ontdekken. Maar voor hen is God het één en al,